

KRHKI KARAVANI

Dolazak leta

leto će proći u velikom grehu pušenja. nemci će dolaziti na crnim konjima, svaki sa svojim *weltanschauung*-om. nikotin će okinuti *weltschmerz*. ništa neće biti zabranjeno, ništa neće biti dozvoljeno. umiranje biće sporo, sveprisutno i neprimetno. putevi prašnjavi, uređeni, puni rupa, auto-putevi i slične koještarije. muškarac iz provincije će reći: „voleo sam vaše čudovište.“ zaželeće se krvi. neće se plašiti svoje smrti, jer neće ni znati za nju. živećemo u podnožju planina. masnoća će ličiti na gumu. još uvek. suparnici džinova džaraće po pepelu, smeću i zemlji na drugoj strani planina. moraćemo da se popnemo na planinu, da postimo na vazduhu. izgraditi osmatračnice. drvene kućice. venčati se tamo. odlaziti rano na počinak. malo jesti. ne snifati. pre kraja leta biće kraj sveta. ostaćemo ovakvi kakvi smo.

Iglu

čovjek utvara i spokoja. železnička stanica je njegova tržnica. nudi utvare i spokoj. naravno da niko neće da kupi. njegov spokoj i njegove utvare u njegovom igluu od smeća, naših svetinja, njegovo beskućništvo kao skućenost u ovom smeću. sve to, naravno, vrednije je od naših dugih noći, našeg straha od jutra koje donosi ptice i završetak buke. završetak buke koji govori: ne, nećete dotaći. svetlost koja nas razotkriva nage, netaknute. krenimo, dakle, na tržnicu tobožnjeg šizofrenika, u tobožnjem gradu, na železničku stanicu, na portal s igluom od našeg smeća.

U vazduhu

disati sa šumom. plućima veverice. s morem. koje godine srušiti kartezijanski zid? srušiti godine. rasti udno drveta. čedo debla. deliti svoje meso sa zemljom. krv s komarcima. deliti zemlju sa svojim mesom. ništa strašno. miran san je moguć, moguć je. ne zaboravi – reči neće ponestati. no noćas budi zahvalan za beležnicu i penkalo. prašina rata pala je na ovaj gradić. dok još nisi bio živ. kad još ne beše naselja. izuzev virtualno. na ploči? istorija je virtualna. ne boj se. znaš li da spavaš na trećem spratu? to jest, u vazduhu.

* * *

bubnjevi iza brda utihnuše. muzika je nestala iz svezaka i jezika. još jedino ruka teče, kao reka. na kraju grada počinje novi grad. kraj puta rastu pomorandže. pokrivene velom. pauzi zabraviše vrata mojih skrovitih kuća. naša tela su ukočena, ne žele se pomaći. izgubljeni smo. generali igraju s decom košarku između zgrada. motori pljuju na beton. žedni, padamo na zemlju, pijemo ga. zaboravljamo na posmatraču. ispijamo kaplje vrelog čaja koji nam razdire želuce. istim zastavama brišemo znoj i guzice; obavijamo ih oko čela.

Plamen

plamen, negde daleko u gradu, daleko u danu, tihom, koji prolazi u cvrkutu utakmice. zaboravljeni ljudi, njihov bes. zaboravljen sopstveni bes. s užitkom utonuti u poluzaborav. mi, propali pisci, sanjamo pse koji spavaju pod oblacima i sanjaju neprevodive i opasne snove. nema nas na mreži.

Telo

mlado će telo izgarati, izdisaće lagano kao riba. u zemlji će se ukazati jedva primetne pukotine. vrhovi gradova biće nemi, bezbrižni, tupih fasada posmatraču najbliže daljine. mlado telo tražiće čaršav da se pokrije njime. sećaće se nekih starih mirisa. neko će oko njega opisati krug, misleći da ono nema hrabrosti da istupi. da sme, ono neće moći da pokaže. u uglu sobe svežnjevi pesama koje su u fragmentima razumele šta dolazi. telo se neće sećati njih. ili će svežanj biti za njega poput drugih predmeta; sveća, računara, prozorskih okvira. na najvišem spratu požeće dole, a niko neće moći da ga odvede. niko neće želeti da napiše testament, sva iskustva ostaće u jednoj jedinjoj arhivi. u nevidljivom svežnju. telo će zadrhtati i kroz mišiće poteći će reke.

Put kraj reke

kad je konačno prestala kiša, mogao sam da krenem kraj reke. putić se protezao u daljinu, više meseci hoda. duž nje svuda svetiljke. preda mnom sen titravog šišmiša. iznova su se javljale padavine, ali samo na drugoj strani reke. spavao sam preko dana, dok je peklo sunce. više puta sam zamenio kožu. na jednom mestu kraj reke ležao je saraj za zavisnike. svetla ambulanti upaljena. čuli su se retki usamljeni krici. nakon više dana hoda zaspao sam u prozirnoj kući. sve vreme spavanja znao sam za poglede brojnih domaćina uprtih u mene. video sam da starci koji su nam priredili svet kakav je polako odumiru. odnosio ih je tok reke. pluća su mi se stezala. i s vremenom, ruka mi je počela gubiti snagu. jedva ispisujem ove redove.

Noć. Greh.

u dubokoj tami posedali su po klupama. njihova tela bila su prožeta čovekovim duhom. a njega ne beše u njihovim rečima. one behu tek gangrenasta paramparčad koja je padala po zemlji zvoneći poput zvona.

neko je prolazio i pratio miris reke. bio je tik do toga da sebi prizna sve grehe. sva godišnja doba behu prisutna. u svim ostalim. to nije moglo da ga oduševi. put je bila u njegovom nosu, ušima, očima, ustima, slutio ju je samo dok je ćutao. priznao je telom. skoro. i to nije bilo dovoljno. važno je pratiti, rekao je.

U pustinji znakova

u pustinji znakova nema puno zabavnih stvari. samo količnik svih stvari i boja. zrnca peska upadaju u oči. uspinjanje na dine omogućava pogled u pustu daljinu, a tamo se diše svež vazduh. telo je more koje se talasa u sebi. oblaci se katkad učine prenapetim. broj svih zrnaca prašine možeš da naslutiš, ali ga ne možeš doznati nikad. pred sobom imaš kratke, kratke puste godine. u plućima, ponekad, peščanu oluju. na momente možeš da ploviš na svom telu. napraviti *mrtvaka*,⁴ kaže se. kao da te nema ili kao da postojiš u najvećoj meri. pustinja čini odluke mogućim.

Borci

borci u praznim dvoranama ljušte malter. u zapuštenim prostorijama starih fabrika otkrivaju ormare. unutrašnja strana tela postaje zid. u njima rastu ormari s brojnim pretincima i ladicama. kruženje krvi i vazduha neshvatljivo je. negde u daljini čuje se serija pucnjeva. oni znaju da niko nije pucao. da su pucnjevi prirodni kao kiša ili mesec ili vetar. samo oni čuju pucketanje starih zgrada u noći, njihov spori život. svi ostali spavaju. borci se pitaju šta činiti s vremenom bdenja. odveć ga je. ne žele toliko da žive. sve su se borbe davno okončale.

Noćni nomadi

noćni nomadi smo bili. putovali smo pustim predelima, gradovima. spavali po stranim hotelima i tuđim stanovima. ugledali bismo se u ogledalima (u liftovima, ložama, kupatilima) i za tren ugledali druge ljude. sebe kako nas vide drugi. to se dešavalo često. u tim trenucima kao da se rađaše zvezde. dobijali smo grčeve na jeziku, ali ništa strašno, ništa strašno, govorili smo u grču. noćni nomadi smo bili, raspršeni stvarali smo sazvežđe na zemlji.

⁴Tj. zvezdu. (Prim. prev.)

Magla

želeli smo doći nakraj magle. put beše potpuno prav, vodio je izvan grada. kad u magli polumedvedi. pre svega iznenađenje; sve ono što nam beše skriveno godinama, sad je tu i tamo provirivalo iz gustog vazduha. zlo. hodati po tunelu magle u kojem se praznina sli-va s rubom, značilo je hodati izvan istorije. upravo stoga je zveket noževa, pušaka i bombi bio još zlokobniji. bilo je potrebno naučiti kako da se sprijateljiš s maglom. kao s divljom životinjom. važno je bilo tokom celog puta biti, što oštrije, svestan da je svako od nas pot-puno sam.

Dolazak zime

gradovi, bele i tamne ravnice. led koji će dopuštati uzak korak, korak koji će morati da trči. zalutale ptice videće spavanje, smrt, nikad okončane ljubavi, čuće prigušeno plakanje dece. vrele krvi koja tuče u naše udove i obraze, napetih mišića u grudima, mi ćemo trčati, udišaćemo vazduh, izdisati paru. guraćemo gradove na parni pogon. *no pasarán*. u našim očima neće biti sumnjičavosti i prikriivanja. biće mala ovalna jezera, koja će čekati na ulazak svetlosti. hrabro ćemo gledati u snežni odblesak. stud u nogama, u dugim noćima, u usa-mljenim posteljama, biće to ubrzana vežba u strpljenju.

U podnožju planine

svake noći naši dvojnici penju se na planinu. žele da vide obred. čuju praporce ovaca koje nemirno šeću proplancima. mi smo u barovima ili kod kuća. svake noći naši dvojnici penju se na planinu, a mi to ne znamo. u potaji oni tragaju za zelenim svicima. prolaze po-red planinskih domova u kojima gore svetla. ne znaju da li su tamo gostoljubivi ili ne. iza zidova je tišina. ponekad nam se usred noćnih razgovora učini da je u našim sobama još neko. svake noći dvojnici s planine uzvikuju da obreda nema. njihovi glasovi gube se u vetru.

(Sa slovenačkog preveo **Ivan Antić**)